

РЕШЕНИЕ

№ 806

гр. София, 15.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО XIV ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Андрей Ангелов

Членове: Биляна М. Вранчева
Цветомила Данова

при участието на секретаря Даниела Д. Генчева
в присъствието на прокурора Д. Фр. П.
като разглежда докладваното от Биляна М. Вранчева Въззивно наказателно дело от общ характер № 20231100605465 по описа за 2023 година

Производството по делото е по реда на Глава XXI от НПК.

С присъда, постановена на 21.04.2023г. по НОХД № 1179/2023г. на СРС, НО, 108 състав, съдът е признал за виновен подсъдимия К. К. К. за извършено престъпление по чл. 354а ал.3 т. 1 от НК, като при условията на чл. 55 ал. 1 т. 1 от НК му е наложил наказание **ДЕВЕТ МЕСЕЦА ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА**, което е отложено за изпълнение при условията на чл. 66 ал. 1 от НК за срок от **ТРИ ГОДИНИ**, както и наказание **ГЛОБА** в размер на 1 000 лв.

Със същата присъда на основание чл. 354а ал. 6 от НПК са отнети в полза на държавата веществените доказателства по делото – наркотични вещества.

Осъден е също подсъдимият на основание чл. 189 ал. 3 от НПК да заплати направените по делото разноски в размер на 74,21 лв.

Срещу присъдата, в срока по чл. 319, ал.1 НПК е постъпила жалба от адв. Н. като защитник на подсъдимия К. К. К.. Постъпила е по делото и допълнителна жалба от адв. Н. след запознаване с мотивите на първоинстанционния съд. В същите се изразява недоволство от постановената присъда, като се счита същата за неправилна, постановена при наличие на съществени процесуални нарушения, допуснати в хода на досъдебното производство.

В жалбата се прави искане за отмяна на обжалваната присъда и постановяване на нова, с която подсъдимият да бъде признат за невинен. Алтернативно се прави искане за квалификация на твърдяното деяние като такова по чл. 354а ал. 5 вр. ал. 3 от НК и

приложение на института на чл. 78А от НК.

В срока по чл. 322 НПК не са постъпили писмени възражения срещу подадената жалба до даване ход на делото пред настоящата въззивна инстанция.

В закрито заседание, проведено на 03.10.2023 г. въззивният съд, по реда на чл. 327 НПК, прецени, че за правилното изясняване на обстоятелствата по делото не се налага провеждането на съдебно следствие във въззивната инстанция и такова не бе проведено.

В хода на съдебните прения прокурорът оспори жалбата като изрази становище, че обжалваната присъда е правилна и законосъобразна и изводите в нея са изведени въз основа на правилен анализ на събраните по делото доказателства. А поради това моли същата да бъде потвърдена.

Защитникът на подсъдимия, адв. Н., поддържа подадената от нея жалба и допълнение към нея. Заяви, че обжалваната присъда е опорочена поради допуснати съществени процесуални правила в хода на досъдебното производство. Като едно от тях посочи негодността на показанията на св. Т.М., доколкото същата като служител на 2 РУ СДВР е съставила и протокол за доброволно предаване по делото, със съставянето на който и е стартирало настоящото наказателно производство, след което е дала и свидетелски показания.

Следващото възражение, което направи адв. Н. е относно негодността на показанията на същата св. Т.М. и на св. Н.В., доколкото разпита в качеството на свидетели на същите е проведен от служител на 2 РУ СДВР, ОР В.Н. без изрично постановление за възлагане на конкретни ПСД.

Отделно от това както в депозираните пред съда жалби, така и в хода на съдебните прения във въззивното производство адв. Н. направи възражение за приложение на института на маловажния случай по реда на 354а ал. 5 вр. ал.3 от НК.

В правото на лична защита и предоставената му последна дума, подсъдимият К. К. К. заяви, че поддържа казаното от адвоката му.

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО XIV въззивен състав след като обсъди доводите в депозираната жалба от защитника на подсъдимия, както и тези, изложени от страните в съдебно заседание и след като в съответствие е чл. 314 от НПК провери изцяло правилността на атакуваната присъда, намери за установено следното:

След направено искане от страна на защитата в съдебно заседание от 21,04,2023г. е проведено предварително изслушване на страните и с протоколно определение от същата дата съдът е постановил разглеждане на делото по реда на глава 27, чл. 371 т. 1 от НПК.

Относно постановената присъда на първо място настоящият въззивен съдебен състав намира, че първоинстанционният съд е анализирал задълбочено и подробно събрания по делото доказателствен материал. При това правилно е установил фактите по делото. Ето защо и в тази част няма основание присъдата да бъде отменяна, или изменяна.

След самостоятелния анализ на доказателствената съвкупност по делото въззивният съд приема за установена фактическа обстановка, сходна е тази, приета от първоинстанционния

съд, а именно:

Подсъдимият К. К. К. е роден на **** г. в гр. София, ЕГН *****. Същият е българин, е българско гражданство, неженен, със средно образование, работи като машинен оператор, е адрес гр. София, ж.к. ****. Подсъдимият не е осъждан и не е освобождаван от наказателна отговорност е налагане на административно наказание по чл. 78а от НК.

Свидетелите Т.А.М. и Н.И.В. - полицейски служители при 02 РУ - СДВР, били назначени като ППГ-200 за времето от 19:00 часа на 02.08.2022г. до 07:00 часа на 03.08.2022г. Около 23:50 часа на 02.08.2022г., в гр. София, ж.к. „Надежда“, на кръстовището на ул. „Бели Дунав“ и бул. „Ломско шосе“ посочените свидетели предприели извършване на полицейска проверка на подсъдимия К. К. К., който не представил документ за самоличност. На въпроса на полицаите дали притежава забранени от закона вещества или предмети, подсъдимият заявил, че в себе си държи наркотично вещество, след което от десния джоб на дънките си извадил 1 брой полиетиленово пликче, съдържащо бяло вещество на бучка, което е протокол за доброволно предаване предан на свидетелката Т.М.. Подсъдимият бил задържан за срок до 24 часа по ЗМВР във 02 РУ - СДВР, където била установена и самоличността му.

Предаденото от подсъдимия бяло вещество на бучка било обект на изследване от вещо лице - специалист в областта на химията, който установил, че в предоставения за изследване обект е нето тегло 4,86 грама има наличие на амфетамин и кофеин, е процентно съдържание на активния компонент амфетамин 8%, като паричната стойност на държаното от подсъдимия наркотично вещество амфетамин била 145,80 лева.

Въззивната съдебна инстанция се съгласява е изводите на районния съд, че доказателствата по делото изцяло подкрепят изложените фактически изводи, в каквато насока СРС е направил съответен доказателствен анализ. В този смисъл изложената фактическа обстановка се извежда на база на събраните по делото гласни и писмени доказателства и доказателствени средства, а именно показанията на свидетелите Т.А.М. /л.10-11 от ДП/ и Н.И.В. /л.12-13 от ДП/; заключението на физикохимическата експертиза, протокол за доброволно предаване /л. 9 от ДП/, справка от У ИС на Прокуратурата на Република България, справка за съдимост на подсъдимия, трудов договор от 23.03.2020 г., длъжностна характеристика и уведомление по чл. 62, ал.5 от КТ, характеристика за подсъдимия.

Както в депозираните пред съда жалба и допълнителна такава, така и в хода на съдебните прения защитникът на подсъдимия, адв. Н. направи две основни възражения относно допуснати съществени процесуални правила в хода на досъдебното производство. Първото от тях се състои според защитата в негодността на показанията на св. Т.М., доколкото същата като служител на 2 РУ СДВР е съставила и протокол за доброволно предаване по делото, със съставянето на който и е стартирало настоящото наказателно производство.

Това възражение настоящият въззивен съдебен състав намира за неоснователно като приема, че правилно първоинстанционният съд се е позовал на Решение №204 от 28.05.2010 г. на ВКС по н. д. № 129/2010 г., П н. о., НК, и е приел постановеното в същото решение, че „протоколите за доброволно предаване не възпроизвеждат доказателства, а само им дават

процесуална легитимация, като установяват връзката на материалния факт (вещественото доказателство) с обстоятелствата по делото“. Правилно е прието в първонишанционния съдебен акт, че по естеството си протоколът за доброволно предаване представлява своеобразна разписка, в която се отразява едно фактическо действие, а не действие по разследването като в него се отразява преминаването на фактическата власт върху една определена движима вещь от едно физическо лице на друго физическо лице, в случая служител на МВР. А от това се извежда и застъпления в практиката на ВКС извод, че съставянето на протокол за доброволно предаване от полицейски служител не представлява действие по разследването. Тоест, правилно е прието, че в конкретния казус по настоящото досъдебно производство свидетелят Т.М. не е извършвала същински действия по разследването в хода на наказателното производство, поради което и тя не попада в кръга на лицата, изключени от закона да бъдат свидетели в наказателния процес. А поради това и няма пречка да се приемат нейните показания като годно доказателствено средство, за каквото ги е приел съставът на СРС и е позовал постановената от него присъда и на тези показания.

Следващото възражение, което направи адв. Н. е относно негодността на показанията на същата св. Т.М. и на св. Н.В., доколкото разпита в качеството на свидетели на същите е проведен от служител на 2 РУ СДВР, ОР В.Н. без изрично постановление за възлагане на конкретни ПСД.

Това възражение настоящият въззивен съдебен състав също приема за неоснователно. На първо място въззивният състав е съгласен с изводите, направени от съдебния състав на СРС относно годността на посочените свидетелски показания. В тази връзка правилно първоиншанционният съд е отбелязал, че настоящото наказателно производство е било образувано като бързо производство по реда на 356, ал.3 вр. чл. 212, ал.2 от НПК, със съставяне на протокол за първо действие по разследването - разпит именно на тези двама свидетели. А в посочената хипотеза законът допуска действията, визирани в чл. 212, ал. 2 от НПК да бъдат извършени и от полицейски органи в Министерство на вътрешните работи. И именно в тази хипотеза са проведени разпитите на свидетелите Т.М. и Н.В. от полицейски орган при 02 РУ- СДВР, който е действал при условията на чл. 212, ал.2 от НПК, поради което и на основание чл. 194, ал.4 от НПК е разполагал с изрично предоставена му от закона компетентност да извърши разпитите на свидетелите и да състави протоколите за това.

Отделно от горното следва да се отбележи, че в кориците на досъдебното производство е налице и изрично Постановление от датата на проведените обсъждани разпити, а именно 03.08.2022г., с което е възложено на полицейски орган при 2 РУ СДВР да извърши конкретно посочени ПСД, както и други, относими към предмета на доказване. А разпитите на свидетели спадат именно към такива ПСД, относими към предмета на доказване.

В този смисъл и след самостоятелен анализ на доказателствата, въззивният съд прие, че изводите, направени от проверявания съд при анализа на доказателствената съвкупност са законовообосновани и правилни. А въз основа на същите първоиншанционният съд е

достигнал до верен и законосъобразен извод, че подсъдимият К. К. К. е осъществил състава на престъпление по чл. 354а ал.3 т. 1 от НК като на 02.08.2022 г. около 23:50 часа в гр. София, ж. к. „Надежда“, на кръстовището на ул. „Бели Дунав“ и бул. „Ломско шосе“, без надлежно разрешително е държал високорисково наркотично вещество, а именно „амфетамин“ е нето тегло 4,86 грама, е процентно съдържание на активния компонент „амфетамин“ от 8%, на стойност 145,80 лева. С факта на упражняване на фактическата власт върху наркотичното вещество подсъдимият е осъществил от обективна страна изпълнителното деяние „държи“. Същевременно фактическата власт върху посоченото наркотично вещество е упражнявал без надлежно разрешително, изискуемо по чл. 73, ал. 1 и чл. 30 от ЗКНВП и чл. 1 от Наредбата за условията и реда за разрешаване на дейностите по чл. 73, ал. 1 и ал. 2 от ЗКНВП. Държаното наркотично вещество е включено в списък I „Растения и вещества е висока степен на риск за общественото здраве, поради вредния ефект от злоупотреба е тях, забранени за приложение в хуманната и ветеринарната медицина” - Приложение № 1 към чл. 3, т. 1 от Наредба за реда за класифициране на растенията и веществата като наркотични, приета на основание чл. 3, ал. 2 и ал. 3 от ЗКНВП/, в който списък амфетаминът е класифициран като високорисково наркотично вещество.

В депозираните пред съда жалби, както и в хода на съдебните прения във въззивното производство адв. Н. направи възражение за приложение на института на маловажния случай по реда на 354а ал. 5 вр. ал.3 от НК.

Посочената от защитата разпоредба препраща към общата разпоредба на чл. 93, т. 9 от НК, която определя като маловажен случай този, „при който извършеното престъпление е оглед липсата или незначителността на вредните последици, или с оглед други смекчаващи обстоятелства представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на престъпления от съответния вид“. При това правилно първоинстанционният съд е отчетел, че в конкретния казус действително са събрани добри характеристични данни за подсъдимия, като същият е неосъждан и е трудово ангажиран. Но за преценката дали следва да се квалифицира извършеното от подсъдимия като маловажен случай, водещи са количеството и стойността на наркотичното вещество. А в конкретния казус количеството от 4,86 грама амфетамин не може да се определи като минимално, незначително, или пренебрежимо. Отделно от това, ноторен е факта за вредата върху здравето и често върху живота на гражданите, употребяващи наркотични вещества, поради което и правилно първоинстанционният съд е приел, че конкретното деяние е общественоопасно, и неговата обществена опасност не е явно незначителна, а напротив, деянието разкрива типичната степен на обществена опасност, взета предвид от законодателя при криминализиране на този тип деяния.

Правилно е преценил контролираният съд, че от субективна страна деянието е извършено от подсъдимия умишлено, при форма на вина пряк умисъл, доколкото в представното съдържание на умисъла му е било залегнало както знанието, че упражнява фактическа власт върху наркотично вещество - амфетамин, въпреки че е съзнавал че няма надлежно разрешително за това.

Настоящият въззивен състав напълно се солидаризира с изводите на СРС за прилагане на чл. 55 ал. 1 т. 1 от НК при определяне на наложеното на подсъдимия наказание. Правилно проверяваният съд е приел, че в конкретния казус липсват отегчаващи вината на подсъдимия обстоятелства като са налични не само единствено смекчаващи такива, но и същите се явяват многобройни, поради което и при условията на чл. 55 ал. 1 т. 1 от НК му е наложил наказание **ДЕВЕТ МЕСЕЦА ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА**, което е отложено за изпълнение при условията на чл. 66 ал. 1 от НК за срок от **ТРИ ГОДИНИ**, както и наказание **ГЛОБА** в размер на 1 000 лв.

Правилно като резултат от осъждането, на подсъдимия К. К. К. е възложено да заплати направените по делото разноски в размер на 74,21 лв. и по сметка на СДВР.

Правилно е приложена също и разпоредбата на чл. 354а ал. 6 вр. ал. 3 от НК и са отнети в полза на държавата веществените доказателства по делото – наркотични вещества.

При цялостната извършена на основание чл.313 от НПК служебна проверка на присъдата въззивният съд не констатира нарушение на материалния закон, съществени нарушения на процесуалните правила, необоснованост или непълнота на доказателствата.

Воден от горното въззивният съдебен състав намира, че обжалваната присъда на СРС следва да бъде изцяло потвърдена. А поради това и на основание чл. 334, т.6, вр. чл.338 от НПК Софийски градски съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда, постановена на 21.04.2023г. по НОХД № 1179/2023г. на СРС, НО, 108 състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протестиране.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____